Jánošík

Divadlo Drak

Janosik

Teatr Lalka 2010

Jánošík

Staré Divadlo v Nitre

Stasys

- Janosikuv dukát, suvenyr
- Dukat Janosikowy, pamiątka
- Jánošíkov dukát, suvenír

Jánošík Janosik Jánošík

Hradec Králové Warszawa Nitra 2010

JÁNOŠÍKOVA LEGENDA A HISTORIE

- Socha ze sbírky Muzea v Těrchové
- Rzeźba ze zbiorów Muzeum w Terchovej
- Socha zo zbierky Múzea v Terchovej

- Tabule s názvem ulice v Těrchove
- Tabliczka z nazwą ulicy w Terchovej
- Tabuľa s názvom ulice v Terchovej

- Těrchová
- Terchova
- Terchová

Juraj Jánošík – legendární vůdce zbojnické skupiny, slovanský utiskovaných a dobrodinec chudých, utiskovatel bohatých, „ide„rovnal svět", národní hrdina Podhalí a Slovenska. Za statečnost, pověsti čarodějnicím, které mu darovali košili, opasek a kouzelnošíkova legenda se stala skutečným osobním mýtem. Tento mýv době romantismu, živený lidovým uměním a krásnou literaturou, a 20. století díky modernistické lásce k horám. V polské kultuře ranským mesianizmem. Životnost a atraktivitu Jánošíkova mýtu 20. století, ve kterém byla víra v sociální spravedlnost pokládávíře v čarodějnice, když ani jedno ani druhé neexistovalo. Přesto naděje utlačovaného lidu a na území dnešního Slovenska ztělesJánošíkův mýtus hluboce zakořeněný v kulturním povědomí odolal odhalení a rozšíření pravdy o skutečném zbojnickém pra-

Historický Juraj Jánošík (1688-1713) pocházel z vesnické rodiny součástí Habsburské monarchie. V mládí se zúčastnil protihabsbur-František Rákocziho a následně krátce sloužil v císařské armádě. zbojníkům a brzy se stal vůdcem zbojnické družiny. Údajně si ni-a nejednal krutě. Jako „zbojnický hejtman" působil na území Lip-1713 byl uvězněn a po výsleších a mučení odsouzen uherským obyčejný bandita. Byl popraven v Liptovském sv. Mikuláši obě-

Jánošík žil 25 let a ve svém krátkém životě zbojničil necelé 2 vlastní mravní pravidla, magicky přitahoval ženy a nejlepší mlávidinou slávy a svobody. I tak zůstává tajemstvím, proč právě zbojníků stal hrdinou tak velkolepé legendy.

Robin Hood, ochránce ální zbojník", spravedlivě sílu a šikovnost vděčil dle nou horalskou valašku. Játus, zrozený v 19. století, vyvrcholil na přelomu 19. byl také svázán s tzv. tatpak paradoxně potvrdilo na za pověru podobnou se Jánošík stal symbolem něním národního hrdiny. a kolektivní představivosti vzoru.

na Oravě, která byla tehdy ského Uherského povstání V roce 1711 se přidal ke kdy neposkvrnil ruce krví tova, Oravy a Spiše. V roce soudem k trestu smrti jako šením za žebro na háku. roky. Pro své činy stanovil denci se k němu hrnuli za on se mezi stovkami jiných

LEGENDA I HISTORIA JANOSIKA

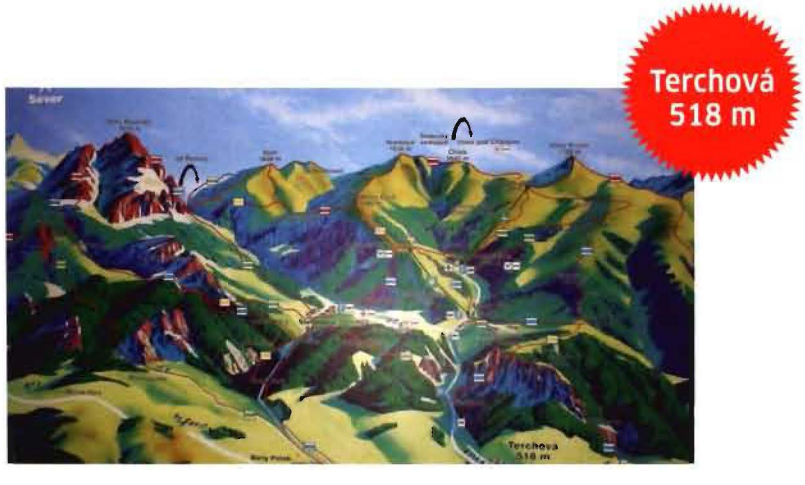

Janosik Jerzy – legendarny zbójnik górski, słowiański Robin Hood, obrońca uciśnionych i dobroczyńca biednych a równocześnie gnębiciel możnych, „zbójca idealny" przeprowadzający sprawiedliwe „równanie świata" bohater folkloru Podhala i Słowacji. Według tradycji męstwo, siłę i zręczność zawdzięczał Janosik czarownicom, które obdarowały go koszulą, paskiem i ciupagą o magicznych właściwościach. Legenda Janosika – bohatera ludowego wyposażonego w liczne atrybuty herosa mitycznego – podsyca na przez sztukę ludową i literaturę piękną, uzyskawszy historyczną trwałość okazała się autentycznym mitem osobowym. Mit ten zrodzony w XIX wieku, w okresie romantyzmu, osiągnął apogeum na przełomie XIX i XX wieku dzięki modernistycznemu ubóstwieniu gór, w kulturze polskiej wiążąc się dodatkowo ze zjawiskiem tzw. mesjanizmu tatrzańskiego. Żywotność i atrakcyjność mitu Janosika potwierdziło paradoksalnie XX stulecie – wiek utopii i kryzysów kultury, w którym uznano wiarę w sprawiedliwość społeczną za przesąd podobny wierze w czarownice, gdyż jedno i drugie nie istnieje. Mimo to Janosik urósł do rangi symbolu krzywdy uciśnionego ludu, stając się, głównie na obszarze dzisiejszej Słowacji, ucieleśnieniem bohatera narodowego. Mit Janosika i obecność bohatera w świadomości kulturowej i masowej wyobraźni wyprzedziły odkrycie i upowszechnienie prawdy o realnym pierwowzorze zbójnika.

Historyczny Janosik (1688-1713) był synem chłopskiej rodziny z Orawy leżącej wówczas w granicach austriackiej monarchii Habsburgów. Jako młodziniec wziął udział w antyhabsburskim węgierskim powstaniu pod wodzą Franciszka Rakoczego, potem krótko służył w armii cesarskiej. W roku 1711 rozpoczął „zbójowanie" i rychło został hersztem bandy. Podobno nigdy nie splamił krwią ludzką własnych rąk i nie puścił się okrucieństwa. Ten „hetman zbójnicki" działał na terenie Liptowa, Orawy i Spiszu. Ujęty w roku 1713, po przesłuchaniach i torturach, został przez węgierski sąd skazany na śmierć i jak pospolity bandyta powieszony na haku za żebro w Liptowskim św. Mikulászu.

Żył Janosik 25 lat i w tym krótkim życiu niecałe dwa lata zbójował. Dlaczego właśnie on został się bohaterem mitu, pozostaje tajemnicą. Nawet jeśli prawdą jest mniemanie, że „Janosik był kimś, kto sam ustanawiał czynem własny kodeks moralny, kto magicznie i magnetycznie przyciągał każdą kobietę i do kogo garnęli się najlepsi po pozór sławy i wolności"

JÁNOŠÍKOVSKÁ LEGENDA A HISTÓRIA

- Misto Jánošíkova křtu
  Křtitelnice v kostele Nejsvětější Trojice ve Varíně (1233)
- Miejsce chrztu Janosika
  Chrzcielnica w Kościele Najświętszej Trójcy w Varínie (1233)
- Miesto Jánošíkovho krstu
  Krstitelnica v kostole Najsvätejšej Trojice vo Varíne (1233)

- Neon v Těrchové
- Neon w Terchovej
- Neon v Terchovej

- Pamětní deska v Terchove
- Tablica pamiątkowa w Terchovej
- Pamätná doska v Terchovej

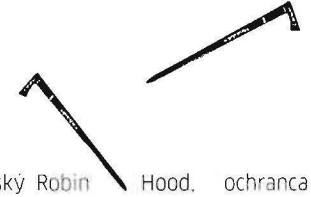

Juraj Jánošík – legendárny kapitán zbojníckej družiny, slovanský Robin Hood, ochranca utláčaných a dobrodinec chudobných, postrach bohatých, „ideálny zbojník", spravodlivo „rovnal svet", národný hrdina Podhalia a Slovenska. Za statočnosť, silu a šikovnosť vďačil podľa povesti čarodejniciam, ktoré mu darovali košeľu, opasok a čarovnú horalskú valašku. Jánošíkovská legenda sa stala skutočným osobnostným mýtom. Tento mýtus, zrodený v 19. storočí, v období romantizmu, živený ľudovým umením a krásnou literatúrou, vyvrcholil na prelome 19. a 20. storočia vďaka modernistickej láske k horám. V poľskej kultúre bol tiež spätý s tzv. tatranským mesianizmom. Životnosť a atraktivitu mýtu o Jánošíkovi, paradoxne potvrdilo 20. storočie, v ktorom bola viera v sociálnu spravodlivosť pokladaná za poveru podobnú viere v existenciu čarodejníc, keď ani jedno ani druhé neexistovalo. Aj napriek tomu sa Jánošík stal symbolom nádeje utláčaného ľudu a na území dnešného Slovenska stelesnením národného hrdinu. Jánošíkov mýtus hlboko zakorenený v kultúrnom povedomí a kolektívnej predstavivosti odolal odhaleniam a rozšíreniu pravdy o skutočnom zbojníckom pravzore.

Historický Juraj Jánošík (1688-1713) pochádzal zo sedliackej rodiny z obce Terchová, ktorá bola vtedy súčasťou Habsburskej monarchie. V mladosti sa zúčastnil protihabsburského povstania Františka Rákocziho a vzápätí slúžil v cisárskej armáde. V roku 1711 sa pridal k zbojníkom a veľmi skoro sa stal vodcom zbojníckej družiny. Vraj si nikdy nepoškvrnil ruky krvou a nekonal kruto. Ako „zbojnícky kapitán" pôsobil na území Liptova, Oravy a Spiša. V roku 1713 bol uväznený a po výsluchoch odsúdený uhorským súdom k trestu smrti ako obyčajný bandita. Bol popravený v Liptovskom sv. Mikuláši obesením za rebro na hák.

Jánošík žil 25 rokov a vo svojom krátkom živote zbíjal necelé 2 roky. Pre svoje počínanie stanovil vlastné morálne pravidlá, magicky priťahoval ženy a najlepší mládenci sa k nemu hrnuli za vidinou slávy a slobody. Aj tak však zostáva tajomstvom, prečo sa práve on medzi stovkami iných zbojníkov stal hrdinom tak veľkolepej legendy.

JÁNOŠÍK A MEZINÁRODNÍ PROJEKTY LOUTKOVÝCH DIVADEL Z ČECH, SLOVENSKA A POLSKA

V roce 1975 vznikl z podnětu Divadla Drak Československo-Polský divadelní projekt „Jánošík". Vedle Draku se ho zúčastnilo Loutkové divadlo z Banské Bystrice a Polské loutkové divadlo Marcinek z Poznaně. Každé z partnerských divadel nastudovalo pro společnou inscenaci jednu část Jánošíkova života. Češi předvedli „Zrození zbojníka", Poláci „Život zbojníka" a Slováci „Zradu a smrt zbojníka" Společné představení s mezinárodním obsazením se dočkalo devíti repríz během festivalů v Čechách, v Polsku a na Slovensku.

Autoři scénáře: Jan Dvořák, Krystyna Miłobędzka, Karel Brožek, Jozef Mokoš
Režie: Josef Krofta, Wojciech Wieczorkiewicz, Karel Brožek
Výprava a loutky: František Vítek, Leokadia Serafinowicz, Karel Heicman
Hudba: Jiří Vyšohlíd, Zbigniew Bujarski, Milan Dubrowski
Premiéra: 30. dubna 1975 v Chrudimi.

Po 35 letech Jánošíkův mýtus znovu ožívá společně s myšlenkou Česko-Slovensko-Polské divadelní spolupráce. Umělci ze zpřízněných divadel: Drak (Hradec Králové), Teatr Lalka (Varšava) a Staré divadlo Karola Spišáka (Nitra) se rozhodli nastudovat své vlastní inscenace na téma „Jánošík", avšak během několika přípravných tvůrčích setkání, která proběhla v roce 2008-09 v Těrchové a ve Skalitém, se dohodli na určitých jednotících prvcích, aby později bylo možné vytvořit společný divadelní tvar s mezinárodním obsazením.

Autoři scénáře: Jakub Krofta, Michał Walczak, Jozef Mokoš
Režie: Jakub Krofta, Łukasz Kos, Ondrej Spišák
Hudba: Jiří Vyšohlíd, Dominik Strycharski, Eugen Gnoth
Premiéra: 10. máj 2010 r. v Nitře

- Opasek à la Jánošík
- Pas à la Janosik
- Opasok à la Jánošík

- Valaška, suvenýr z Těrchové
- Ciupazka, pamiątka z Terchovej
- Valaška, suvenír z Terchovej

JAK SE ZDÁ JÁNOŠÍK ZA SVOU SÍLU VDĚČIL 3 ZÁZRAČNÝM PŘEDMĚTUM: VALAŠCE, OPASKU A KOŠILI

PODOBNO JANOSIK ZAWDZIĘCZAŁ SWOJĄ SIŁĘ 3 MAGICZNYM PRZEDMIOTOM: CIUPAŻCE, PASOWI I KOSZULI

JÁNOŠÍK VRAJ ZA SVOJU SILU VĎAČIL 3 ČAROVNÝM PREDMETOM: VALAŠKE, OPASKU A KOŠELI

- Soška Jánošíka
- Figurka Janosika
- Soška Jánošíka

JANOSIK
I MIĘDZYNARODOWE PROJEKTY TEATRÓW LALKOWYCH CZECH, SŁOWACJI I POLSKI

W 1975 r. z inicjatywy Teatru Drak powstał czechosłowacko-polski projekt teatralny „Janosik" z udziałem – Teatru Drak w Hradec Králové, Teatru Lalek w Bańskiej Bystrzycy i polskiego Teatru Marcinek w Poznaniu. Każdy z partnerskich teatrów zinscenizował fragment Janosikowego żywota. Zespół czeski pokazał „Narodziny zbójnika", Polacy „ Żywot zbójnika", a Słowacy „Zdradę i śmierć zbójnika". Wspólne przedstawienie w międzynarodowym wykonaniu było wystawione dziewięć razy na festiwalach w Czechach, w Polsce i Słowacji.

Autorzy scenariuszy: Jan Dvořák, Krystyna Miłobędzka, Karel Brožek, Jozef Mokoš
Reżyserzy: Josef Krofta, Wojciech Wieczorkiewicz, Karel Brožek
Scenografia i lalki: František Vitek, Leokadia Serafinowicz, Karel Heicman
Muzyka: Jiří Vyšohlid, Zbigniew Bujarski, Milan Dubrowski
Premiera 30 kwietnia 1975 r. w Chrudim

Po 35 latach mit Janosika powrócił jako temat czesko-słowacko-polskiego projektu teatralnego realizowanego przez czeski Teatr Drak (Hradec Králové), warszawską Lalkę i Stary Teatr Karola Spišáka ze słowackiej Nitry. Współczesnej interpretacji i prezentacji legendy Janosika podjęli się czołowi twórcy scen czeskich, słowackich i polskich reprezentujący teatry związane ze sobą praktyką przyjaźni artystycznych. Podczas kilku spotkań twórców spektakli, które odbyły się w latach 2008 i 2009 w Terchovej i Skalite, ustalono pewne elementy jednoczące, pozwalające na późniejsze wspólne zaprezentowanie spektaklu w międzynarodowej obsadzie.

Autorzy scenariuszy: Jakub Krofta, Michał Walczak, Jozef Mokoš
Reżyserzy: Jakub Krofta, Łukasz Kos, Ondrej Spišák
Muzycy: Jiří Vyšohlid, Dominik Strycharski, Eugen Gnoth
Premiera 10 maja 2010 r. w Nitrze

- Chléb Jánošík, výrobce Marel
- Chleb Janosik, producent Marel
- Chleb Jánošík, výrobca Marel

- Z deníku „Gazeta Wyborcza" „Janošíkové" (hovorové) – povinnost odvést část svých příjmů jiným obcím a městům
- Z dziennika „Gazeta Wyborcza" „Janosikowe" (potocznie) – obowiązek przekazania części dochodów innym gminom i miastom
- Z dennika „Gazeta Wyborcza" „Jánošíkove" (hovorovo) – povinnost odviest časť svojich príjmov iným obciam a mestám

Janosikowe do Trybunału?

•• Miliard złotych tzw. janosikowego płaconego rocznie przez Warszawę na rzecz biedniejszych gmin uniemożliwia stołecz rozwój – uważa Związek Stowarzyszeń Praskich. I domaga się, by Rada Warszawy wystąpiła do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie ustawy o dochodach samorządu terytorialnego.

- Miliard złotych to most przez Wisłę, wyremontowanie wszystkich dróg lub 250 kamienic na Pradze - wylicza Rafał Szczepański ze stowarzyszenia, które zrzesza kilkanaście organizacji pozarządowych oraz osoby fizyczne z Pragi-Północ, Pragi-Południe, Targówka i Białołęki. Janosikowe nazywa haraczem. Ale za-

tusz, który stanął
Praskiego.
Związek zamie
niać informacje o j
mocą ulotek i plak
Przewodnicząc
Malinowska-Grup
uchwała w sprawie
już wstępnie przyg
na opinię prawnikó
żemy pozwolić so
słać wniosek do Tr
będzie dobrze uza
Stanowisko w
wego ratusz zajął
w piśmie do minis
Metropolii Polski

JÁNOŠÍK A MEDZINÁRODNÉ PROJEKTY BÁBKOVÝCH DIVADIEL Z ČIECH, SLOVENSKA A POĽSKA

V roku 1975 vznikol z iniciatívy Divadla Drak Československo-Poľský divadelný projekt „Jánošík". Okrem Draku sa ho zúčastnilo Bábkové divadlo z Banskej Bystrice a Poľské bábkové divadlo Marcinek z Poznane. Každé z partnerských divadiel naštudovalo pre spoločnú inscenáciu jednu časť Jánošíkovho života. Česi odohrali „Zrodenie zbojníka", Poliaci „Život zbojníka" a Slováci „Zradu a smrť zbojníka". Spoločné predstavenie s medzinárodným obsadením sa dočkalo deviatich repríz na festivaloch v Čechách, v Poľsku a na Slovensku.

Autori scenára: Jan Dvořák, Krystyna Miłobędzka, Karel Brožek, Jozef Mokoš
Réžia: Josef Krofta, Wojciech Wieczorkiewicz, Karel Brožek
Scénografia a bábky: František Vítek, Leokadia Serafinowicz, Karel Heicman
Hudba: Jiří Vyšohlíd, Zbigniew Bujarski, Milan Dubrowski
Premiéra: 30. April 1975 v Chrudim

Po 35 rokoch Jánošíkov mýtus opäť oživa spoločne s myšlienkou Česko-Slovensko-Poľskej divadelnej spolupráce. Umelci zo spriaznených divadiel: Drak (Hradec Králové), Teatr Lalka (Varšava) a Staré divadlo Karola Spišáka (Nitra) sa rozhodli naštudovať svoje vlastné inscenácie na tému „Jánošík", avšak behom niekoľkých tvorivých stretnutí, ktoré sa uskutočnili v roku 2008-09 v Terchovej a Skalitom, sa dohodli na určitých zjednocujúcich prvkoch, aby neskôr bolo možné vytvoriť spoločný tvar s medzinárodným obsadením.

Autori scenára: Jakub Krofta, Michał Walczak, Jozef Mokoš
Réžia: Jakub Krofta, Łukasz Kos, Ondrej Spišák
Hudba: Jiří Vyšohlíd, Dominik Strycharski, Eugen Gnoth
Premiéra: 10. máj 2010 v Nitre

„Janosik" (1974), Marek Perepeczko

„Jánošík" (1935), Paľo Bielik

Obal syra vyrábaného firmou Wittmann&Syn do r. 1948
Archív - Katarína Wittman, Zvolen, Slovensko

Etykieta sera produkowanego
przez firmę Wittmann&Syn do r. 1948
Archiwum - Katarína Wittmann, Zvolen, Słowacja

„Jánošík" (1962), František Kuchta

DIVADLO DRAK

Divadlo Drak bylo založeno v roce 1958 v Hradci Králové ve východních Čechách. Jeho první období je spjato s autorem a režisérem Jiřím Středou a výtvarníkem Františkem Vitkem. V druhé etapě se tvůrčí tým rozšířil o ředitele a dramaturga Jana Dvořáka, režiséra Miroslava Vildmana, výtvarníka Pavla Kalfuse a hudebníka a herce Jiřího Vyšohlída. Inscenace „Pohádky z kufru„se stala na světovém festivalu UNIMA v r. 1966 senzací, která založila dosud trvající popularitu Draku jak doma, tak i v zahraničí.
V roce 1971 přichází do Draku mladý režisér Josef Krofta. Debutuje inscenací „Princezna s ozvěnou" (1971). V nezapomenutelné výpravě F. Vitka režíruje slavnou inscenaci „Enšpígl" (1974). Po příchodu výtvarníka Petra Matáska vzniká v divadle Drak legendární tvůrčí tým ve složení Krofta – Matásek – Vyšohlíd. Díky jejich tvorbě se divadlo Drak brzy stává jednou z nejvýznamnějších loutkářských scén jak doma tak i v mezinárodním kontextu. Inscenace jako: „Šípková Růženka", „Popelka", „Jak se Petruška ženil", „Zlatovláska", „Cirkus Unikum dnes naposled", „Kalevala", „Sen noci svatojánské", nebo „Pinokio" inspirovaly světové loutkářství a jsou dodnes zmiňovány a popisovány v mnoha odborných statích.
V polovině devadesátých let přichází do Draku syn Josefa Krofty režisér Jakub Krofta. Společně se scénografem Markem Zákostelecký a výrazně proměněným hereckým souborem stojí za současnou tváří divadla Drak. Autorské inscenace kombinující prvky jak loutkového, ale i klaunského, vizuálního a hudebního divadla srozumitelně a otevřeně komunikující se svým publikem tvoří základ současného repertoáru („Jé! Kdo to je?", „Všechno létá co peří má", „Hopla! Kukla pukla!", „Bojí se tygři?"). Významnou součástí dramaturgie jsou inscenace pro dospívající děti („Alenka zamilovaná", „Tajný deník Adriana Molea", „Carmen 20:07").
Od roku 2002 je Drak společně s Klicperovo divadlem v Hradci Králové organizátorem největšího divadelního festivalu ve střední Evropě s názvem Theatre European Regions.

Divadlo Drak

ředitel/dyrektor **Eliška Finková**
umělecký šéf/dyrektor artystyczny **Jakub Krofta**

Divadlo Drak
Hradební 632
500 03 Hradec Králové 1
Česká republika
www.draktheatre.cz
e-mail: info@draktheatre.cz

Teatr Drak powstał w 1958 r. w Hradec Králové we wschodnich Czechach. Jego początki związane są z działalnością Jiřiego Středy – autora i reżysera, oraz scenografa Františka Vitka. Na kolejnym etapie rozwoju zespół twórców Teatru Drak poszerzył się o Jana Dvořáka – dyrektora i kierownika literackiego, Mirosława Vildmana – reżysera, Pavla Kalfusa – scenografa, oraz aktora Jiřiego Vyšohlida. Inscenizacja „Bajki z walizki" była sensacją światowego festiwalu UNIMA w 1966 r. i zapoczątkowała trwającą do dziś popularność Draka w kraju i za granicą.
W roku 1971 do Teatru Drak zaangażował się młody reżyser Josef Krofta. Zadebiutował inscenizacją „Królewna i echo" (1971). W niezapomnianej scenografii F. Vitka wyreżyserował słynny spektakl „Sowizdrzał" (1974). Współpraca ze scenografem Petrem Matáskiem dała początek legendarnemu trio artystycznemu w składzie: Krofta – Matásek – Vyšohlíd. Dzięki ich twórczości Teatr Drak stał się szybko jedną z najwybitniejszych scen lalkowych w kraju i na świecie. Spektakle „Śpiąca Królewna", „Jak się Pietruszka żenił", „Złotowłosa", „Cyrk Unikum dziś po raz ostatni", „Kalewala", „Sen nocy letniej" albo „Pinokio" inspirowały światowe lalkarstwo i do dzisiaj są wymieniane i opisywane w wielu fachowych publikacjach.
W połowie lat dziewięćdziesiątych dołączył do Teatru Drak syn Josefa Krofty – reżyser Jakub Krofta. Jakub Krofta ze scenografem Markiem Zákostelecký i wyraźnie odmłodzonym zespołem aktorskim decydują dziś o współczesnym obliczu teatru. Autorskie spektakle Jakuba Krofty łączące elementy teatru lalkowego i klaunady, teatru wizualnego i muzycznego nawiązującego programowo dialog z publicznością, stanowią fundament współczesnego repertuaru („Ojej! Kto to jest?", „Hopla! Kukla pukla", „Czy tygrysy się boją?"). Istotnym nurtem repertuaru są przedstawienia dla młodzieży („Zakochana Alicja", „Sekretny dziennik Adriana Mole'a", „Carmen 20:07"). Od roku 2002 Teatr Drak wraz z teatrem dramatycznym Klicperovo divadlo w Hradec Králové organizuje największy festiwal teatralny w Europie Środkowej pod nazwą Theatre European Regions.

Divadlo Drak bolo založené v roku 1958 v Hradci Králové vo východných Čechách. Jeho prvé obdobie je spojené s autorom a režisérom Jiřím Středom a výtvarníkom Františkom Vitkom. V druhej etape sa tvorivý tím rozšíril o riaditeľa a dramaturga Jana Dvořáka, režiséra Miroslava Vildmana, výtvarníka Pavla Kalfusa a hudobníka a herca Jiřího Vyšohlída. Inscenácia „Pohádky z kufru" sa stala na svetovom festivale UNIMA v r. 1966 senzáciou, ktorá založila dodnes trvajúcu popularitu Draku doma i v zahraničí.
V roku 1971 prichádza do Draku mladý režisér Josef Krofta. Debutuje inscenáciou „Princezna s ozvenou" (1971). V nezabudnuteľnej výprave F. Vitka režíruje slávnu inscenáciu „Enšpigel"(1974). Po príchode výtvarníka Petra Matáska vzniká v divadle Drak legendárny tvorivý tím v zložení Krofta – Matásek – Vyšohlíd. Vďaka ich tvorbe sa divadlo Drak veľmi skoro stáva jednou z najvýznamnejších bábkarských scén ako doma tak v medzinárodnom kontexte. Inscenácie ako „Šípková Ruženka", „Popoluška", „Ako sa Petruška ženil", „Zlatovláska", „Cirkus Unikum dnes naposledy", „Kalevala", „Sen noci svätojánskej", alebo „Pinokio" inšpirovali svetové bábkarstvo a sú dodnes citované a popisované v mnohých odborných štúdiách.
V polovici deväťdesiatych rokov prichádza do Draku syn Josefa Kroftu režisér Jakub Krofta. Spoločne so scénografom Marekom Zákosteleckým a výrazne obmeneným hereckým súborom stojí za súčasnou tvárou Draku. Autorské inscenácie kombinujú prvky bábkového, ale aj klaunského, vizuálneho a hudobného divadla zrozumiteľne a otvorene komunikujúce so svojim publikom tvoria základ súčasného repertoáru („Jéj! Kto to je?", „Všetko lieta, čo perie má", „Hopla! Kukla pukla!", „Aj tigri sa boja?"). Významnou súčasťou dramaturgie sú inscenácie pre dospievajúce deti („Alenka zamilovaná", „Tajný denník Adriena Molea", „Carmen 20:07").
Od roku 2002 je Drak spoločne s Klicperovým divadlom v Hradci Králové organizátorom najväčšieho divadelného festivalu v strednej Európe pod názvom Theatre European Regions.

TEATR LALKA

Varšavské divadlo Lalka bylo založeno v roce 1945 v Samarkandě v Uzbekistánu jako marionetové divadlo s názvem „Modré z nebe". V rámci repatriace bylo v roce 1948 přesídleno do Varšavy. V roce 1950 změnilo název na Teatr Lalka, a o pět let později se přestěhovalo do prostorů Paláce kultury a vědy, kde sídlí dodnes. V letech 1952-1969 byl ředitelem divadla herec a režisér Jan Wilkowski, který společně se scénografem Adamem Kilianem tehdejší scénu proměnil v tzv. umělecké divadlo pro děti. Inscenace „Guignolove trampoty" a „O Zvrtale muzikantovi" měly výrazný vliv na vývoj tehdejšího polského i evropského loutkového divadla. Po roku 1969 uměleckými řediteli divadla Lalka byli režiséři: Julianna Całkowa, Władysław Stecewicz, Włodzimierz Fetenczak, Krzysztof Rau a Wojciech Szelachowski.

V roce 1988 se ředitelem divadla stal Jan Woronko, a od roku 1995 je uměleckou šéfkou Joanna Rogacka. Současné divadlo Lalka je repertoárové divadlo. Lalka svojí dramaturgií přesahuje stereotyp běžného divadla pro děti. Inscenace vyprávějí o současných tématech poetickým jazykem a vyznačují se nezvyklým jevištním zpracováním. Vznikají v odlišných konvencích - pohádkové, hudební, kabaretní, a vždy se vztahují ke konkrétním tématům mladé generace jako např. volba správné cesty („Robinson Crusoe"), dospívání a pomíjivost („Obchod s hračkami", „Čarodějnice"), pocity osamělosti a útěky do světa fantazie („Král duchů", „Poslední tatínek") nebo moc a síla snění („Popelka"). Hlavním hrdinou všech inscenací však zůstává dětský divák se svojí přirozenou hravostí a fantazií.

Divadlo Lalka zve ke spolupráci jak významné a zkušené tvůrce, tak i mladé nadějné umělce z Polska a zahraničí, mj. Josefa Kroftu, Jakuba Kroftu, Marka Zákosteleckého, Ondreja Spišáka, Wojciecha Szelachowského, Marcina Jarnuszkiewicze, Agnieszku Glińskou, Łukasze Kosa, Michała Walczaka, Marka Ciunela.

Od roku 1998 Lalka pořádá bienále s názvem Varšavský divadelní palác kde se pravidelně představují nejlepší polské inscenace pro děti a mládež.

Teatr Lalka

dyrektor/ředitel **Jan Woronko**
kierownik artystyczny/umělecký šéf **Joanna Rogacka**

Teatr Lalka
Pałac Kultury i Nauki
Plac Defilad 1
00-901 Warszawa
www.teatrlalka.waw.pl
e-mail: sekretariat@teatrlalka.pl

Teatr Lalka w Warszawie powstał jako Teatr Marionetek „Niebieskie Migdały" w 1945 r. w Samarkandzie (Uzbekistan). Repatriowany do Polski, w Warszawie działa od 1948 r. W 1950 r. zmienił nazwę na obecną, a 5 lat później otrzymał siedzibę w Pałacu Kultury i Nauki. W latach 1952-1969 teatrem kierował aktor i reżyser Jan Wilkowski, który wraz ze scenografem Adamem Kilianem, uczynił z Lalki artystyczny teatr dla dzieci. Przedstawienia „Guignol w tarapatach" i „O Zwyrtale Muzykancie" miały znaczący wpływ na kierunek rozwoju polskiego i europejskiego teatru lalek. Po roku 1969 dyrektorami artystycznymi Lalki byli: Julianna Całkowa, Władysław Stecewicz, Włodzimierz Fetenczak, Krzysztof Rau, Wojciech Szelachowski.

W roku 1988 dyrektorem teatru został Jan Woronko. Funkcję kierownika artystycznego od 1995 r. pełni Joanna Rogacka. Dzisiejsza Lalka jest teatrem repertuarowym wykraczającym poza stereotyp teatru dla dzieci. Zaangażowanie w problematykę współczesności łączy z poetyckim językiem scenicznej wypowiedzi. Przedstawienia realizowane w różnych konwencjach: baśniowej, muzycznej, kabaretowej odnoszą się do konkretnych problemów intelektualnych młodego pokolenia. Powracają kwestie: wyboru właściwej drogi („Robinson Crusoe"), dojrzewania i przemijania („Sklep z zabawkami", „Wiedźmy"), poczucia samotności i ucieczki w świat fantazji („Król olch", „Ostatni tatuś"), projekcji dziecięcych marzeń („Kopciuszek", „Buratino"). Bohaterem spektakli pozostaje dziecko ze swą naturalną zdolnością kreacji w świecie zabawy i wyobraźni.

Teatr Lalka zaprasza do współpracy wybitnych twórców z kraju i zza granicy oraz rokującą największe nadzieje młodzież artystyczną: m.in. Josefa Kroftę, Jakuba Kroftę, Marka Zákosteleckiego, Ondreja Spišáka, Wojciecha Szelachowskiego, Marcina Jarnuszkiewicza, Agnieszkę Glińską, Łukasza Kosa, Michała Walczaka, Marka Ciunela.

Od 1998 r. Teatr Lalka jest organizatorem odbywającego się co dwa lata przeglądu najlepszych polskich spektakli lalkowych dla dzieci - Warszawski Pałac Teatralny.

Varšavské divadlo Lalka bolo založené v roku 1945 v Samarkande v Uzbekistane ako marionetové divadlo pod názvom „Modré z neba". V rámci repatriácií bolo v roku 1948 presídlené do Varšavy. V roku 1950 sa názov divadla zmenil na Teatr Lalka a o päť rokov neskôr sa presťahovalo do priestorov Paláca kultúry a vedy, kde sídli dodnes. V rokoch 1952-1969 bol riaditeľom divadla herec a režisér Jan Wilkowski, ktorý spoločne so scénografom Adamom Kilianom vtedajšiu scénu premenil na tzv. umelecké divadlo pre deti. Inscenácia „Guignolove trampoty" a „O Zvrtale muzikantovi" mali výrazný vplyv na vývoj vtedajšieho poľského a európskeho bábkového divadla. Po roku 1969 umeleckými riaditeľmi divadla Lalka boli režiséri: Julianna Całkowa, Władysław Stecewicz, Włodzimierz Fetenczak, Krzysztof Rau, Wojciech Szelachowski.

V roku 1988 sa riaditeľom divadla stal Jan Woronko, a od roku 1995 umeleckou šéfkou je Joanna Rogacka. Dnešné divadlo Lalka je repertoárovým divadlom. Lalka svojou dramaturgiou presahuje stereotypy bežného divadla pre deti. Jeho inscenácie rozprávajú o súčasných témach poetickým jazykom a vyznačujú sa nezvyčajným javiskovým spracovaním. Vznikajú v odlišných konvenciách - rozprávkovej, hudobnej, kabaretnej, a vždy sa vzťahujú ku konkrétnym témam mladej generácie ako napr. voľba správnej cesty („Robinson Crusoe"), dospievanie a prchavosť („Obchod s hračkami", „Čarodejnice"), pocity osamelosti a úteky do sveta fantázie („Kráľ duchov", „Posledný otecko") alebo moc a sila snívania („Popoluška"). Hlavným hrdinom všetkých inscenácií však zostáva detský divák so svojou prirodzenou hravosťou a fantáziou.

Divadlo Lalka pozýva k spolupráci nielen významných a skúsených tvorcov, ale aj perspektívnych umelcov z Poľska a zahraničia, napr.: Josefa Kroftu, Jakuba Kroftu, Marka Zákosteleckého, Ondreja Spišáka, Wojciecha Szelachowského, Marcina Jamuszkiewiczya, Agnieszku Glinsku, Łukasza Kosa, Michala Walczaka, Marka Ciunela.

Od roku 1998 divadlo Lalka organizuje bienále s názvom Varšavský divadelný palác, kde sa pravidelne predstavujú najlepšie poľské inscenácie pre deti a mládež.

STARÉ DIVADLO KAROLA SPIŠÁKA V NITRE

Staré divadlo Karola Spišáka v Nitře je divadlem pro děti, mládež a dospělého diváka. Bylo založeno v roce 1951 pod názvem Loutkové divadlo při Nitranském krajovém divadle jako druhé profesionální loutkové divadlo na Slovensku. V té době byl jeho nejvýraznější osobností, divadelník tělem i duší, Ján Romanovský, původně ochotnický loutkář a autor loutkových her.

V roce 1960 se divadlo osamostatnilo a začalo vystupovat pod názvy Západoslovenské loutkové divadlo a později Loutkové divadlo v Nitře. Jako Staré divadlo v Nitře působí od 1. dubna 1999. Současně se změnila i jeho programová a repertoárová linie a z loutkového divadla pro děti se stalo „divadlo pro celou rodinu".

Od roku 1992 jsou vizitkou divadla v Nitře inscenace režiséra Ondreja Spišáka a výtvarníků Františka Liptáka a Ivana Hudáka.

V roce 2007 se Ondrej Spišák – nesporný lídr divadla, tvůrce jeho nové umělecké tváře, která stojí také za obrovským divácким ohlasem – stal jeho ředitelem. Dnešní Staré divadlo v Nitře nese jméno svého dlouholetého ředitele, otce Ondreja Spišáka, zasloužilého umělce Karola Spišáka.

Staré divadlo Karola Spišáka v Nitře pořádá přehled divadel zemí Vyšehradské čtyřky- Stretnutie, Setkání, Spotkanie, Találkozás.

Staré divadlo Karola Spišáka v Nitre

riaditeľ/dyrektor **Ondrej Spišák**
umelecký šéf/dyrektor artystyczny **Danica Hudáková**

Staré divadlo Karola Spišáka
Ul. 7. Pešieho pluku
94901 Nitra
www.staredivadlo.sk
e-mail: sdn@staredivadlo.sk

Stary Teatr Karola Spišáka w Nitrze jest teatrem przeznaczonym dla dzieci, młodzieży i widzów dorosłych. Powstał w roku 1951 pod nazwą Lalkowy Teatr przy Wojewódzkim Teatrze w Nitrze, będąc drugim profesjonalnym teatrem lalek na Słowacji. Jego najwybitniejszą osobowością był, wywodzący się z teatru amatorskiego, Ján Romanovský – człowiek teatru i autor sztuk lalkowych.

W roku 1960 teatr się usamodzielnił i działał jako Zachodniosłowacki Teatr Lalek. Później zmienił nazwę na Lalkowy Teatr w Nitrze. Nazwa zaś Stary Teatr funkcjonuje od 1 kwietnia 1999 r. Wówczas też nastąpiła zmiana linii repertuarowej i programowej teatru, który z lalkowego teatru dla dzieci stał się „teatrem dla całej rodziny".

Od roku 1992 wizytówką teatru w Nitrze są spektakle realizowane przez Ondreja Spišáka i scenografów: Františka Liptáka i Ivana Hudáka.

W roku 2007 Ondrej Spišák – niekwestionowany lider teatru, twórca jego nowego oblicza artystycznego i wielkiego sukcesu u publiczności – został dyrektorem teatru. Dzisiejszy Stary Teatr w Nitrze nosi imię Karola Spišáka – swego wieloletniego dyrektora, ojca Ondreja Spišáka – wybitnego słowackiego reżysera i aktora.

Stary Teatr w Karola Spišáka jest organizatorem przeglądu teatrów państw Grupy Wyszehradzkiej – Stretnutie, Setkání, Spotkanie, Találkozás.

Staré divadlo Karola Spišáka v Nitre je divadlom pre deti, mládež a dospelého diváka. Bolo založené v roku 1951 pod názvom Bábkové divadlo pri Nitrianskom krajovom divadle ako druhé profesionálne bábkové divadlo na Slovensku. V tej dobe bol jeho najvýznamnejšou osobnosťou, divadelník telom aj dušou, Ján Romanovský, pôvodne ochotnícky bábkar a autor bábkových hier.

V roku 1960 sa divadlo osamostatnilo a začalo vystupovať pod názvom Západoslovenské bábkové divadlo a neskôr Bábkové divadlo Nitra. Ako Staré divadlo v Nitre začalo pôsobiť od 1. Apríla 1999. Súčasne so zmenou názvu sa zmenila aj programová a repertoárová línia divadla a z bábkového divadla pre deti sa stalo „divadlo pre celú rodinu".

Od roku 1992 sú vizitkou divadla v Nitre inscenácie režiséra Ondreja Spišáka a výtvarníkov Františka Liptáka a Ivana Hudáka.

V roku 2007 sa Ondrej Spišák - nespochybniteľný líder divadla, tvorca jeho novej umeleckej tváre, ktorá stojí tiež za obrovským diváckym ohlasom – stal jeho riaditeľom. Dnešné Staré divadlo v Nitre nesie meno svojho dlhoročného riaditeľa, otca Ondreja Spišáka – významného slovenského režiséra a herca Karola Spišáka.

Staré divadlo Karola Spišáka je organizátorom prehliadky divadiel krajín Vyšehradskej štvorky – Stretnutie, Setkání, Spotkanie, Találkozás.

> Filip Huml, Pavla Lustygová, Václav Poul, Milan Žďárský, Redy Vávra, Pavel Černík, Ivanka Bílková, Jiří Kohout

DIVADLO DRAK

Jakub Krofta

Jánošík

Režie/Reżyseria	**Jakub Krofta**
Scénografie/Scenografia	**Marek Zákostelecký**
Hudba/Muzyka	**Jiří Vyšohlíd**
Hrají/Obsada	
Učitel/Nauczyciel	**Václav Poul**
Žáci/Uczniowie	**Ivana Bílková, Pavla Lustyková, Filip Huml, Jiří Kohout, Redy Vávra, Milan Žďárský**
Ředitel školy/Dyrektor szkoły	**Pavel Černík**
Zvuk/Dźwięk	**Jiří Tulach**
Světla/Światło	**Filip Poskonka**
Jevištní technika/Obsługa techniczna sceny	**Pavel Černík, Milda Zlobický**
Scénu a kostýmy vyrobily dílny divadla Drak /Scenę i kostiumy wykonały pracownie teatru Drak:	**Jiří Bareš, Jitka Mikanová, Michaela Kudelková, Irena Duchačová, Štěpán Uherka, Jan Černík**

1. uvedení/1. wystawienie 2.03.2010 v Nové Pace

JAKUB KROFTA

Režisér, autor divadelních scénářů a textů, umělecký šéf Divadla Drak v Hradci Králové.

V letech 1989-1994 studoval obor režie a dramaturgie na Katedře altermativního a loutkového divadla DAMU v Praze. Během studií absolvoval zahraniční stáže v USA, Velké Británii, Švédsku a Francii. Po studiích krátce pracoval jako režisér rozhlasových her v Českém státním rozhlase v Praze. Jako divadelní režisér debutoval v roce 1991 v divadle Drak inscenací Werichovy povídky „O rybáři a jeho ženě" V roce 1993 režíroval v Dejvickém divadle v Praze dnes již legendární inscenaci „Spoonriverská Antologie" podle E. L. Masterse. Představení se na repertoáru DD udrželo dalších pět sezón a sklidilo i mezinárodní ohlas. Od roku 1995 je režisérem a od roku 2008 uměleckým šéfem Divadla Drak v Hradci Králové. J.K. rozvíjí vlastní autorský a srozumitelný typ divadla pro děti, mládež i dospělé. Kombinuje prvky klaunského, vizuálního a loutkového divadla. Důležitý je také akcent na hudební a zvukovou složku. Jeho autorská inscenace „Všechno lítá co peří má" (2000), se nedávno dočkala své 600 reprízy a získala řadu cen doma i v zahraničí. Mezi jeho významné a oceňované inscenace, které vznikly v Draku, patří také „Ledová nevěsta" (1997), „Jé! Kdo to je?"(1998), „Hopla! Kukla pukla!" (2002), „Liška Bystrouška" (2002), „Andílci" (2003), „Alenka zamilovaná" (2004), „Tajný deník Adriana Molea" (2006), „Carmen 20:07" (2007). J.K. se zabývá i činoherní tvorbou a kromě domovského divadla Drak spolupracoval i s významnými českými činoherními scénami (Klicperovo divadlo, Hadivadlo, Divadlo na Zábradlí'). Velice často působí v zahraničí (USA, Velká Británie, Austrálie, Hong Kong, Izrael, Dánsko, Rakousko, Finsko, Slovensko a Polsko). Inscenace J.K. získaly mnohá ocenění a velký divácký ohlas doma, ale i v zemích pěti světových kontinentů kde je navštívilo přes milión diváků nejrůznějších kultur a národností...

Reżyser, autor scenariuszy teatralnych, dyrektor artystyczny Teatru Drak w Hradec Králové. W latach 1989-1994 studiował reżyserię i dramaturgię na Wydziale Alternatywnego i Lalkowego Teatru DAMU w Pradze. W czasie studiów odbywał liczne staże zagraniczne w USA, Wielkiej Brytanii, Szwecji i Francji. Po studiach pracował jako reżyser teatru radiowego w Czeskiej Państwowej Rozgłośni w Pradze. Jako reżyser teatralny zadebiutował w 1991 r. w Teatrze Drak spektaklem wg opowiadania Jana Wericha „O rybaku i jego żonie". W 1993 r. w Dejvickim divadle w Pradze wyreżyserował legendarne już dziś przedstawienie „Umarli ze Spoon River" wg E.L. Mastersa, które stało się stałą pozycją repertuarową tego teatru przez kolejne pięć sezonów, odnosząc również międzynarodowy sukces. Od 1995 r. jest reżyserem, a od 2008 dyrektorem artystycznym Teatru Drak w Hradec Králové. Jakub Krofta tworzy własny typ teatru dla dzieci, młodzieży i dorosłych, w którym łączy elementy teatru lalkowego i klaunady oraz teatru wizualnego i muzycznego. Jego autorski spektakl „Wszystko lata, co ma skrzydła" (2000), zagrany ponad 600 razy, zdobył wiele nagród krajowych i zagranicznych. Do znaczących i nagradzanych spektakli należą również: „Lodowa narzeczona" (1997), „Ojej! Kto to jest?" (1998), „Hopla! Kukla pukla!" (2001), „Lisek Bystrouszek" (2002), „Aniołki" (2003), „Zakochana Alicja" (2004), „Sekretny dziennik Adriana Mole'a" (2006), „Carmen 20:07" (2007).

Jakub Krofta reżyseruje również w teatrach dramatycznych. Współpracował ze słynnymi czeskimi scenami dramatycznymi (Klicperovo divadlo, Hadivadlo, Divadlo na Zábradlí). Bardzo często reżyseruje za granicą (USA, Wielka Brytania, Australia, Hong Kong, Izreal, Dania, Austria, Finlandia, Słowacja, Polska). Jego inscenizacje zdobyły wiele nagród i cieszyły się popularnością wśród widzów nie tylko w kraju, ale także na wszystkich pięciu kontynentach, gdzie obejrzało je ponad milion widzów reprezentujących najróżniejsze kultury i narodowości.

Režisér, autor divadelných scenárov a textov, umelecký šéf Divadla Drak v Hradci Králové. V rokoch 1989-1994 študoval odbor réžie a dramaturgie na Katedre alternatívneho a bábkového divadla DAMU v Prahe. Behom štúdií absolvoval zahraničné stáže v USA, Veľkej Británii, Švédsku a Francúzsku. Po štúdiách krátko pracoval ako režisér rozhlasových hier v Českom štátnom rozhlase v Prahe. Ako divadelný režisér debutoval v roku 1991 v divadle Drak inscenáciou Werichovej rozprávky „O rybárovi a jeho žene". V roku 1993 režíroval v Dejvickom divadle v Prahe, dnes už legendárnu, inscenáciu „Spoonriverská Antológia" podľa E.L. Mastersa. Predstavenie sa na repertoáre Dejvického divadla udržalo ďalších päť sezón a dočkalo sa aj medzinárodného ocenenia. Od roku 1995 je režisérom a od roku 2008 umeleckým šéfom Divadla Drak v Hradci Králové. Jakub Krofta rozvíja vlastný autorský a zrozumiteľný typ divadla pre deti, mládež a dospelých. Kombinuje prvky klaunského, vizuálneho a bábkového divadla. Dôležitý je tiež akcent na hudobnú a zvukovú zložku. Jeho autorská inscenácia „Všetko lieta, čo perie má" (2000), sa nedávno dočkala svojej 600 reprízy a získala veľa ocenení doma i v zahraničí. Medzi jeho významné a ocenené inscenácie, ktoré uviedol Drak, patria aj „Ľadová nevesta" (1997), „Jéj! Kto to je?" (1998), „Hopla! Kukla pukla!" (2002), „Liška Bystruška" (2002), „Anjelici" (2003), „Alenka zamilovaná" (2004), „Tajný denník Adriana Molea" (2006), „Carmen 20:07" (2007). Jakub Krofta sa venuje aj činohernej tvorbe a okrem domovského divadla Drak spolupracoval aj s významnými českými činohernými scénami (Klicperovo divadlo, Hadivadlo, Divadlo na Zábradlí). Veľmi často pôsobí v zahraničí (USA, Veľká Británia, Austrália, Hong Kong, Izrael, Dánsko, Rakúsko, Fínsko, Slovensko a Poľsko). Inscenácie Jakuba Kroftu získali veľa cien a veľký divácky ohlas doma, ale aj v krajinách piatich svetových kontinentov, kde ich navštívilo cez milión divákov najrôznejších kultúr a národností...

MAREK ZÁKOSTELECKÝ

Divadelní scénograf, herec a režisér. Vystudoval obor scénografie na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU v Praze (1994). Během studií získal stipendia na Švédském Dramatiska Instituted ve Stockholmu, Institut de la Marionette v Charleville-Mézières ve Francii a na Trent University v Nottinghamu ve Velké Británii. Od roku 1994 pracuje jako scénograf v Divadle Drak, kde je od roku 1999 i šéfem výpravy. Kromě Draku spolupracuje s celou řadou českých a zahraničních divadel (USA, Austrálie, Francie, Izrael, Dánsko, Polsko).

Marek Zákostelecký byl dvakrát navržen na cenu Alfréda Radoka za scénografii (1998 a 2000) a získal několik individuálních celostátních a zahraničních cen za scénografii. Vedl workshopy ve Finsku, Velké Británii, Austrálii a Spojených státech. Ztvárnil několik činohernich rolí v Klicperovo divadle v Hradci Králové a také v inscenacích legendárního amatérského souboru Nejhodnější Medvídci. V roce 2004 debutoval jako režisér v divadle Alfa v Plzni inscenací „Kocourkov sobě" V roce 2008 režíroval v divadle Lalka podle vlastního námětu inscenaci „Kino Palace", která získala hlavní ceny na festivalech v Toruni, Varšavě a v Opoli.

Teatralny scenograf, aktor i reżyser. Studiował scenografię na Wydziale Alternatywnego i Lalkowego Teatru DAMU w Pradze (1994). Podczas studiów był stypendystą szwedzkiego Dramatiska Instituted w Sztokholmie, Institut de la Marionette w Charleville-Mézières we Francji oraz Trant University w Nottingham. Od 1994 r. pracuje jako scenograf w Teatrze Drak, gdzie od 1999 jest głównym scenografem. Poza tym współpracuje z wieloma scenami czeskimi i zagranicznymi (USA, Australia, Francja, Izrael, Dania, Polska).

Marek Zákostelecký jest dwukrotnym laureatem nagrody Alfreda Radoka za scenografię roku (1998

i 2000), wielokrotnym laureatem krajowych i zagranicznych nagród indywidualnych za scenografię. Prowadził warsztaty teatralne w Finlandii, Wielkiej Brytanii, w Australii i w Stanach Zjednoczonych. Zagrał kilka ról w teatrze dramatycznym w Hradec Králové (Klicperovo divadlo) oraz w przedstawieniach legendarnego zespołu amatorskiego Najgrzeczniejsze Misie (Nejhodnější Medvídci). W 2004 r. zadebiutował jako reżyser przedstawieniem „Kocurkowo" w Teatrze Alfa w Pilźnie. W Teatrze Lalka w Warszawie wystawił spektakl autorski „Kino Palace" (2008), za który otrzymał główne nagrody na festiwalach w Toruniu, w Warszawie i Opolu.

Divadelný scénograf, herec a režisér. Vyštudoval obor scénografia na Katedre alternatívneho a bábkového divadla DAMU v Prahe (1994). Počas štúdia získal štipendium na Švédskom Dramatiska Instituted v Stokholme, Institut de la Marionette v Charleville-Mézières vo Francúzsku a na Trent Univerzity v Nottinghame vo Veľkej Británii. Od roku 1994 pracuje ako scénograf v Divadle Drak, kde je od roku 1999 šéfom výpravy. Okrem Draku spolupracuje s celou plejádou českých a zahraničných divadiel (USA, Austrália, Francúzsko, Izrael, Dánsko, Poľsko).
Marek Zákostelecký bol dvakrát navrhnutý na cenu Alfréda Radoka za scénografiu. Viedol workshopy vo Fínsku, Veľkej Británii, Austrálii a Spojených štátoch. Stvárnil niekoľko činoherných postáv v Klicperovom divadle v Hradci Králové a tiež v inscenácii legendárneho amatérskeho súboru Najposlušnejší Medvedíci. V roku 2004 debutoval ako režisér v divadle Alfa v Plzni inscenáciou „Kocúrkovo sebe" V roku 2008 režíroval v Teatr Lalka podľa vlastného námetu inscenáciu „Kino Palace", ktorá získala hlavné ceny na festivaloch v Toruni, Varšave a v Opole.

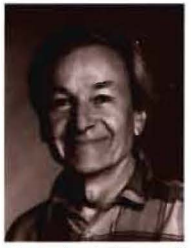

JIŘÍ VYŠOHLÍD

Herec, hudební skladatel, multiinstrumentalista,režisér. V roce 1964 absolvoval obor loutkoherectví na Katedře loutkového divadla DAMU v Praze. Svoji hereckou dráhu započal ve Středočeském loutkovém divadle v Kladně. V roce 1968 přijal angažmá v divadle Drak v Hradci Králové. Od počátku sedmdesátých let zde spoluvytváří slavný tvůrčí tým Krofta – Matásek – Vyšohlíd, který svojí tvorbou během následujících 25 let zcela zásadním způsobem ovlivňuje loutkářství v celosvětovém kontextu. Jiří Vyšohlíd je autorem hudby, spoluautorem scénářů a hercem v legendárních inscenacích divadla Drak jako např: „Šípková Růženka", „Popelka", „Jak se Petruška ženil", „Cirkus Unikum dnes naposled", „Kalevala", „Sen noci svatojánské" nebo „Pinokio" V posledním období jako herec a muzikant spolupracuje s Jakubem Kroftou („Smoliček Pacholíček", „Rusalka", „Jé! Kdo to je?", „Bajaja", „Liška Bystrouška", „Alenka zamilovaná", „Tajný deník A. Molea" a „Carmen 20:07"). V roce 1991 debutoval jako režisér autorskou inscenací „Nalaďte si vidličku" Představení získalo mnohá ocenění jak doma tak v zahraničí (Japonsko). Jeho další inscenace Shakespearova „Hamleta" (2004) získala Grand prix na loutkovém festivalu v Ljubljani. Jiří Vyšohlíd je laureátem četných celostátních a mezinárodních cen za herecké výkony a scénickou hudbu.

Aktor, kompozytor, multiinstrumentalista, reżyser. W 1964 r. ukończył studia w dziedzinie aktorstwa lalkowego na Wydziale Teatru Lalkowego DAMU w Pradze. Karierę aktorską rozpoczynał w Środkowoczeskim Teatrze Lalkowym w Kladnie. W roku 1968 rozpoczął pracę w Teatrze Drak. Na początku lat 70. był jednym z członków słynnego zespołu twórców Krofta – Matásek – Vyšohlíd, który przez kolejne 25 lat swoją twórczością wywierał istotny wpływ na

światową sztukę lalkarską. Jiří Vyšohlíd jest kompozytorem, współautorem scenariuszy i aktorem legendarnych przedstawień Teatru Drak takich jak: „Śpiąca Królewna", „Kopciuszek", „Jak się Pietruszka żenił", „Cyrk Unicum dziś po raz ostatni", „Kalewala", „Sen nocy letniej", „Pinokio" W ostatnim okresie jako aktor i muzyk współpracuje z Jakubem Kroftą („Smoliczek-Pacholiczek", „Rusałka", „Ojej, kto to jest?", „Bajaja", „Lisek Bystrouszek", „Zakochana Alicja", „Sekretny dziennik Adriana Mole'a" i „Carmen 20:07"). W 1991 r. autorskim spektaklem „Proszę nastroić widelec" zadebiutował jako reżyser. Przedstawienie otrzymało wiele nagród krajowych i zagranicznych (Japonia). Jego inscenizacja „Hamleta" (2004) zdobyła Grand Prix na Festiwalu Lalkowym w Lubljanie. Jest laureatem wielu nagród krajowych i zagranicznych za grę aktorską i muzykę sceniczną.

Herec, hudobný skladateľ, multiinštrumentalista, režisér. V roku 1964 absolvoval odbor bábkoherectvo na Katedre bábkového divadla DAMU v Prahe. Svoju hereckú dráhu začal v Stredočeskom bábkovom divadle v Kladne. V roku 1968 prijal angažmán v divadle Drak v Hradci Králové. Od začiatku sedemdesiatych rokov tu spoluvytvára slávny tvorivý tím Krofta – Matásek – Vyšohlíd, ktorý svojou tvorbou behom nasledujúcich 25 rokov zásadným spôsobom ovplyvňoval bábkarstvo v celosvetovom kontexte. Jiří Vyšohlíd je autorom hudby, spoluautorom scenárov a hercom v legendárnych inscenáciách divadla Drak ako napr.: „Šípková Ruženka", „Popoluška", „Ako sa Petruška ženil", „Cirkus Unikum dnes naposledy", „Kalevala", „Sen nocí svätojánskej" alebo „Pinokio" V poslednom období ako herec a muzikant spolupracuje s Jakubom Kroftom („Smolík Pacholík", „Rusalka", „Jéj! Kto to je?", „Bajaja", „Líška Bystruška", „Alenka zamilovaná", „Tajný denník A. Molea" a „Carmen 20:07"). V roku 1991 debutoval ako režisér autorskou inscenáciou „Nalaďte si vidličku" Inscenácia získala mnoho cien doma i v zahraničí (Japonsko). Jeho ďalšia inscenácia Shakespearovho „Hamleta"(2004) získala Grand prix na bábkovom festivale v Ljubljani. V súčasnosti uvádza divadlo Drak s veľkým úspechom jeho inscenáciu „Šteňa alebo špenát?". Jiří Vyšohlíd je laureátom množstva celoštátnych a medzinárodných cien za herecké výkony a scénickú hudbu.

> Adam Świtała, Roman Holc, Grzegorz Feluś, Monika Babula, Łukasz Kos, Mariusz Laskowski, Piotr Tworek, Andrzej Perzyna

TEATR LALKA

Michał Walczak

Janosik

Naprawdę prawdziwa historia

Reżyseria/Režie	**Łukasz Kos**
Scenografia i lalki/Scénografie a loutky	**Adam Walny**
Kostiumy/Kostýmy	**Joanna Niemirska**
Muzyka/Hudba	**Dominik Strycharski**
Choreografia/Choreogafie	**Jarosław Staniek**
Asystent reżysera/Asistent režie	**Mirosława Płońska-Bartsch**

Obsada/Hraji

Łowca/Lovec	**Mariusz Laskowski**
Janosik/Jánošik	**Łukasz Kos**
Murgrabia/Purkrabi	**Piotr Tworek**
Biskup/Biskup	**Andrzej Perzyna**
Ciupaga/Valaška	**Monika Babula**
Barany/Berani	**Monika Babula, Grzegorz Feluś, Roman Holc, Andrzej Perzyna, Piotr Tworek**
Chrystus/Kristus	**Roman Holc**
Niedźwiedź/Medvěd	**Piotr Tworek**
Zbóje/Zbojníci	**Grzegorz Feluś, Roman Holc, Andrzej Perzyna, Piotr Tworek**

Gitara, elektronika/Kytara, elektronika	**Adam Świtała**
Inspicjent	**Maksymilian Dobrzyński**
Światło/Světlo	**Janusz Górski**
Dźwięk/Zvuk	**Grzegorz Trautsolt**
Obsługa techniczna sceny/Jevištní technika	**Arkadiusz Łokietek, Grzegorz Michalski**

Scenografię, kostiumy i lalki wykonały pracownie Teatru Lalka /Scénu, kostýmy a loutky vyrobily dílny divadla Lalka:

Małgorzata Drązikowska, Urszula Puławska, Grażyna Sołtysiak, Daniel Cieślak oraz Adam Walny i Kacper Urban

Premiera 25.03.2010

MICHAŁ WALCZAK

Dramatik, režisér. Studoval na Vysoké obchodní škole a Divadelní akademii Al. Zelwerowicze ve Varšave. V roce 2009 absolvoval Katedru režie Divadelní Akademie. Je autorem her: „Pískoviště" (2002), „Řeka" (2003), „Cesta do středu pokoje" (2003), „Díl" (2004), „Smutná princezna" (2004), „Noční autobus" (2005), „Poprvé" (2005), „Kocovina" (2006). Patří k hlavním tvůrcům současného polského dramatického umění a jeho tvorba je považována za důležitý hlas mladé Polské generace. Jak doma v Polsku, tak i v zahraničí se nejčastěji hraje jeho hra „Pískoviště" (1. cena soutěže pro mladé dramatiky „My na prahu našeho století"). Walczakova dramata byla přeložena do angličtiny, němčiny, italštiny, francouštiny, slovenštiny, chorvačtiny a maďarštiny. Čtyři své hry si také Walczak sám režíroval: „Cesta do středu pokoje" (divadlo Powszechny ve Varšavě), „Poslední tatínek" (divadlo Lalka), „Kocovina" (divadlo Nowy v Lodži), a one men show „Polský otec" (divadlo Polonia ve Varšavě).

Dramaturg, reżyser. Studiował w Szkole Głównej Handlowej i w Akademii Teatralnej im. Al. Zelwerowicza. W 2009 r. ukończył Wydział Reżyserii AT. Autor sztuk: „Piaskownica" (2002), „Rzeka" (2003), „Podróż do wnętrza pokoju" (2003), „Kopalnia" (2004), „Smutna królewna" (2004), „Nocny autobus" (2005), „Pierwszy raz" (2005), „Kac" (2006). Należy do ścisłej czołówki twórców współczesnego polskiego dramatu, a jego twórczość to ważny głos młodego pokolenia. Największej ilości wystawień w Polsce i za granicą doczekała się sztuka pt. „Piaskownica" (I nagroda w konkursie dla młodych dramaturgów „My na progu naszego wieku"). Dramaty Walczaka tłumaczono na angielski, niemiecki, włoski, francuski, słowacki, chorwacki i węgierski. Cztery utwory dramatyczne ze swojego dorobku Walczak wyreżyserował sam: „Podróż do wnętrza pokoju" (Teatr Powszechny w Warszawie), „Ostatni tatuś" (Teatr Lalka), sztukę „Kac" (Teatr Nowy w Łodzi) oraz one men show „Ojciec polski" (Teatr Polonia w Warszawie).

Dramatik, režisér. Študoval na Vysokej obchodnej škole a Divadelnej Akadémii Al. Zelwerowicza vo Varšave. V roku 2009 absolvoval Katedru réžie Divadelnej Akadémie. Je autorom hier: „Pieskovisko" (2002), „Rieka" (2003), „Cesta do stredu izby"(2003), „Baňa" (2004), „Smutná princezná" (2004), „Nočný autobus" (2005), „Prvý krát" (2005), „Po opici" (2006). Patrí k hlavným tvorcom súčasného poľského dramatického umenia a jeho tvorba je považovaná za dôležitý hlas mladej poľskej generácie. Ako doma v Poľsku, tak aj v zahraničí sa najčastejšie uvádza jeho hra „Pieskovisko" (1. cena súťaže pre mladých dramatikov „My na prahu nášho storočia"). Walczakove drámy boli preložené do angličtiny, nemčiny, taliančiny, francúzštiny, slovenčiny, chorvátčiny a maďarčiny. Štyri svoje hry si Walczak sám režíroval: „Cesta do stredu izby" (divadlo Powszechny vo Varšave), „Posledný otec" (divadlo Lalka), „Po opici" (divadlo Nowy v Lodži) a one men show „Poľský otec" (divadlo Polonia vo Varšave).

ŁUKASZ KOS

Reżiser. Absolvoval Katedru teorie a divadelní vědy na Divadelní akademii Al. Zelwerowicze ve Varšavě. V roce 1999 vystudoval Katedru dramatické režie Státní vysoké divadelní školy L. Solského v Krakově. V letech 2001-2002, a v r. 2009 působil jako režisér v divadle Nowym v Lodži. V divadelní sezóně 2006/2007 byl programovým konzultantem v divadle Powszechnym ve Varšavě. Režíroval v divadlech: varšavských – Rozmaitości, Dramatyczny, Narodowy, Wielki, Powszechny a Lalka, v krakovských – Ludowy, STU, a v Lodži – divadlo Nowy, ve Vroclavi – divadlo Polski a divadle Jeleniohorkém C.K. Norvida.
Za režii byl několikrát oceněn, mj. za „Vodní slípku" Witkiewicze a „Bezkyslíkovce" Villqista (divadlo Nowy v Lodži) a „Obchod s hračkami" A. Popescu (divadlo Lalka).
Zkusil i herectví na Divadelní akademii ve Varšavě a v divadle Teatro Tatro Ondreja Spišáka. Ve slovenské inscenaci „Prorok Ilja" T. Slobodzianka ztvárnil roli Žida Rotšilda (2005).

Reżyser. Studiował na Wydziale Wiedzy o Teatrze PWST im. Al. Zelwerowicza w Warszawie. W 1999 r. ukończył Wydział Reżyserii Dramatu Państwowej Wyższej Szkoły im. L. Solskiego w Krakowie. W latach 2001-2002 i w 2009 r. był reżyserem w Teatrze Nowym w Łodzi. W sezonie 2006/2007 pełnił funkcję konsultanta programowego w Teatrze Powszechnym w Warszawie. Reżyserował w teatrach warszawskich (Rozmaitości, Dramatyczny, Narodowy, Wielki, Powszechny, Lalka), w teatrach krakowskich (Ludowy, STU), a także w Teatrze Nowym w Łodzi, w Polskim we Wrocławiu i Teatrze Jeleniogórskim im. C.K. Norwida.
Jest laureatem licznych nagród za reżyserię, m.in. „Kurki wodnej" Witkiewicza i „Beztlenowców" Villqista (Teatr Nowy w Łodzi) oraz „Sklepu z zabawkami" A. Popescu (Teatr Lalka).
Próbował aktorstwa w PWST w Warszawie i w Teatro Tatro Ondreja Spišáka. W słowackiej inscenizacji „Proroka Ilji" Tadeusza Słobodzianka zagrał rolę Żyda Rotszylda (2005).

Režisér. Študoval na Katedre teorie a divadelnej vedy DA Al. Zelwerowicza vo Varšave. V 1999 r. absolvoval Katedru dramatickej réžie Štátnej vysokej divadelnej školy L. Solského v Krakove. V rokoch 2001-2002 a v r. 2009 pôsobil ako režisér v divadle Nowym v Lodži. V divadelnej sezóne 2006/2007 pracoval ako programový poradca v divadle Powszechnym vo Varšave. Režíroval v divadlách varšavských (Rozmaitości, Dramatyczny, Narodowy, Wielki, Powszechny, Lalka), krakovských (Ludowy, STU), ako aj v Lodži (Nowy), vo Vroclavi (Polski) a v Jeleniohorskom divadle C.K. Norwida.
Za réžiu bol niekoľkokrát ocenený napr.: za „Vodnú sliepku" S.I. Witkiewicza a „Bezkyslíkovce" I. Villqista (Nowy v Lodži) a „Predajňu s hračkami" A. Popescu (Teatr Lalka).
Skúšal aj herectvo v Divadelnej akadémii vo Varšave, a v divadle Teatro Tatro Ondreja Spišáka. V slovenskej inscenácii „Prorok Ilja" T. Slobodzianka zahral úlohu Žida Rotšilda (2005).

ADAM WALNY

Loutkář, režisér, herec. Absolvoval střední uměleckou školu v Supraśli, obor řezbářství (1993). V 2002 r. vystudoval Loutkářskou katedru v Białymstoku, pobočku Divadelní akademie Al. Zelwerowicze ve Varšavě. V roce 1999 založil vlastní scénu Walny-Teatr, a v roce 2005 Ateliér předmětového divadla při Staroměstském kulturním domu ve Varšavě, v němž pořádá festival „Svátek hlupáků". Je autor loutkových představení: „Kejklíř a smrt" (1997), „Motýl" (2000), „Genezis" (2002), „Činžák" (2003) a „Mystérium zrození" (2007), za které získal ceny na celostátních a mezinárodních festivalech (mj. Liepaja, Viliandi, Alytus, Tumor, Lodž, Bielsko-Biała, Toruň).
V divadle Nowy v Lodži režíroval podle vlastní adaptace a scénografické úpravy „Dobrodružství barona Münchhausena" (2009).

Lalkarz, reżyser, aktor. Jest absolwentem Liceum Sztuk Plastycznych w Supraślu ze specjalizacją snycerz (1993). W 2002 r. ukończył białostocki Wydział Sztuki Lalkarskiej Akademii Teatralnej im. Al. Zelwerowicza w Warszawie.

W 1999 r. stworzył własną scenę Walny-Teatr, a w 2005 r. założył Pracownię Teatru Przedmiotu przy Staromiejskim Domu Kultury w Warszawie, gdzie organizuje także festiwal „Święto Głupców". Jest twórcą widowisk lalkowych: „Kuglarz i śmierć" (1997), „Motyl" (2000), „Genesis" (2002), „Kamienica" (2003) i „Misterium Narodzenia" (2007), za które otrzymał wiele nagród na festiwalach krajowych i zagranicznych (m.in. Liepaja, Villiandi, Alytus, Turnor, Łódź, Bielsko-Biała, Toruń).
W Teatrze Nowym w Łodzi wyreżyserował we własnej adaptacji i scenografii „Przygody barona Münchhausena" (2009).

Bábkar, režisér, herec. Absolvoval Strednú školu výtvarného umenia v Supraśli, odbor rezbár. (1993). V roku 2002 vyštudoval Katedru bábkarstva v Białymstoku, pobočku Divadelnej akadémie Al. Zelwerowicza vo Varšave.
V roku 1999 založil vlastnú scénu Walny-Teatr, a v roku 2005 Ateliér predmetového divadla pri Staromestskom kultúrnom dome vo Varšave, v ktorom organizuje aj festival „Sviatok hlupákov" Je autorom bábkových predstavení: „Kaukliar a smrť" (1997), „Motýl" (2000), „Genesis" (2002), „Múranica" (2003) a „Mistérium zrodenia" (2007), za ktoré získal ceny na celoštátnych a zahraničných festivaloch (napr.: Liepaja, Villiandi, Alytus, Turnor, Lodž, Bielsko-Biala, Toruň).
V divadle Nowy v Lodži režíroval podľa vlastnej adaptácie a scénografickej úpravy „Dobrodružstvá barónа Münchhausena" (2009).

DOMINIK STRYCHARSKI

Skladateľ, flautista, performer, spevák a novinár. Od roku 2001 ako skladateľ a interpret spolutvorí Divadlo Bretoncaffe. Bol niekoľkokrát ocenený (okrem iného Ministerstvom kultúry). Hrá a skladá súčasnú jazzovú, elektronickú hudbu, posthiphop, noise, ako aj rôzne druhy improvizovanej hudby pre svoju vlastnú skupinu Pulsarus. Súčasne pracuje na DOMISTRY, viacdimenzionálnom sólovom projekte, v ktorom spája súčasnú elektronickú hudbu, performance a elektro-ambient. Je autorom scénickej hudby k inscenáciám Michala Zadara, Wojciecha Klemma, Lukasza Kosa, Natalie Soltysik, realizovaným v divadle Narodowy Teatr Stary v Krakově, v divadle Polskim v Bydgošti, v divadle Współczesnym ve Vratislaví, a ve varšavských divadlech Powszechny, Ateneum, Polonia a Studio.

Kompozytor, flecista, wokalista, performer i publicysta. Od 2001 r. współtworzy jako kompozytor i wykonawca Teatr Bretoncaffe, kilkakrotnie nagradzany (m.in. przez Ministerstwo Kultury). Gra i komponuje współczesny jazz, muzykę współczesną, elektroniczną, posthiphop, noise, a także różne odmiany improwizowanej muzyki, we własnym zespole Pulsarus. Tworzy również DOMISTRY, wielowymiarowy solowy projekt, łączący współczesną muzykę elektroniczną, performance i elektro-ambient. Jest twórcą muzyki teatralnej do spektakli Michała Zadary, Wojciecha Klemma, Łukasza Kosa, Natalii Sołtysik zrealizowanych w Narodowym Starym Teatrze w Krakowie, w Polskim w Bydgoszczy, Współczesnym we Wrocławiu, Powszechnym, Ateneum, Polonia i Studio w Warszawie.

Skladateľ, flautista, performer, spevák a novinár. Od roku 2001 ako skladateľ a interpret spolutvorí Divadlo Bretoncaffe. Bol niekoľkokrát ocenený (okrem iného Ministerstvom kultúry). Hrá a skladá súčasnú jazzovú, elektronickú hudbu, posthiphop, noise, ako aj rôzne druhy improvizovanej hudby pre svoju vlastnú skupinu Pulsarus. Súčasne pracuje na DOMISTRY, viacdimenzionálnom sólovom projekte, v ktorom spája súčasnú elektronickú hudbu, performance a elektro-ambient. Je autorom scénickej hudby k inscenáciám Michala Zadara, Wojciecha Klemma, Lukasza Kosa, Natalie Soltysik, realizovaným v divadle Narodowy Teatr Stary v Krakove, v divadle Polskim v Bydgošti, v divadle Współczesnym vo Vroclavi, a vo varšavských divadlách Powszechny, Ateneum, Polonia a Studio.

JAROSŁAW STANIEK

Režisér, choreograf a tanečník. První mistr Polska v breakdance. Zakladatel a vedoucí taneční skupiny P'89. Autor několik desítek divadelních inscenací, televizních pořadů, a koncertů hvězd populární hudby. Vytvořil choreografie k muzikálovým hitům, které byly uvedeny v Hudebním divadle v Gdyni: „West Side Story" (1992), „Hair" (1999), „Šachy" (2000) a „Jesus Christ Superstar" v Divadle zábavy v Chorzově (2000). Tvůrce první polské taneční show „Opentanec" V roce 2005 podle vlastního scénáře režíroval hip-hopový divadelní projekt „12 lavic"
Spolupracuje s řadou činoherních divadel jako tvůrce scénického pohybu k inscenacím významných Polských režisérů (Jerzy Jarocki, Grzegorz Jarzyna, Piotr Cieplak).
V roce 2006 bylo v Bratislavě, v Praze a ve Varšavě uvedeno premiérové představení jeho multimediální muzikálové a taneční inscenace „Vichřice" (režie a choreografie), vycházející z polských, českých a slovenských legend. Jarosław Staniek je tvůrce choreografie k prvnímu Polskému tanečnímu filmu „Miluj a tanči" (2008).

Režyser, choreograf, tancerz. Pierwszy Mistrz Polski breakdance. Założyciel i lider grupy tanecznej P'89. Ma w swoim dorobku kilkadziesiąt realizacji teatralnych, programów TV, teledysków i koncertów gwiazd muzyki. Jest twórcą choreografii do hitów musicalowych wystawionych w Teatrze Muzycznym w Gdyni: „West Side Story" (1992), „Hair" (1999), „Szachy" (2000) oraz „Jezus Christ Superstar" w Teatrze Rozrywki w Chorzowie (2000). Jest twórcą pierwszego polskiego show tanecznego „Opentaniec" (2003).
W 2005 r. wyreżyserował wg własnego scenariusza hip-hopowy projekt teatralny „12 ławek" Współpracuje z wieloma teatrami dramatycznymi jako twórca ruchu scenicznenego do spektakli m.in.: Jerzego Jarockiego, Grzegorza Jarzyny, Piotra Cieplaka.
W 2006 r. w Bratysławie, Pradze i w Warszawie odbyły się premierowe pokazy jego multimedialnego widowiska muzyczno-tanecznego „Wichry" (reżyseria i choreografia) opartego na legendach i podaniach Polski, Czech i Słowacji. Jarosław Staniek jest twórcą choreografii do pierwszego filmu tanecznego „Kochaj i tańcz" (2008).

Režisér, choreograf a tanečník. Prvý majster Poľska v Breakdance. Zakladateľ a vedúci tanečnej skupiny P'89. Autor niekoľkých desiatok divadelných inscenácií, televíznych programov a koncertov hviezd populárnej hudby. Vytvoril choreografie k muzikálovým hitom, ktoré boli uvedené v Hudobnom divadle v Gdyni: „West Side Story" (1992), „Hair" (1999), „Šachy" (2000) a „Jesus Christ Superstar" v divadle zábavy v Chorzove (2000). Tvorca prvej poľskej tanečnej show „Opentanec" V roku 2005 podľa vlastného scenára režíroval hip-hopový divadelný projekt „12 lavíc" Spolupracuje s mnohými činohernými divadlami ako tvorca scénického pohybu k inscenáciám významných Poľských režisérov (Jerzy Jarocki, Grzegorz Jarzyna, Piotr Cieplak).
V roku 2006 bolo v Bratislave, v Prahe a vo Varšave uvedené predstavenie jeho multimediálnej muzikálovej a tanečnej inscenácie „Víchrica" (réžia a choreografia), vychádzajúcejv z poľských, českých a slovenských legiend. Jarosław Staniek je tvorcom choreografie k prvému Poľskému tanečnému filmu „Miluj a tanči" (2008).

> Katarína Petrusová, Miloš Kusenda, Lucia Korená, Roman Valkovič, Radovan Hudec, Milan Vojtela, Alena Pajtinková/ Agáta Solčianska, Rudo Kratochvil

STARÉ DIVADLO KAROLA SPIŠÁKA

Jozef Mokoš

Jánošík

Réžia/Reżyseria	**Ondrej Spišák**
Dramaturgia	**Veronika Gabčíková**
Scéna/Scena	**Marek Zákostelecký**
Bábky, kostýmy a rekvizity / Lalki, kostiumy i rekwizyty	**Szilárd Boráros**
Hudba/Muzyka	**Eugen Gnoth**
Choreografia	**Libuška Bachratá**
Korepetície a výroba dychových nástrojov / Korepetycje i wykonanie instrumentów dętych	**Drahomír Daloš**

Hrajú/Obsada

Biely Jánošík/Biały Janosik	**Radovan Hudec**
Krstná mama/Matka chrzestna, Víla/Rusałka, Žena/Kobieta, Malý Jánošík/Mały Janosik, Krčmárka/Karczmarka	**Lucia Korená**
Gróf Révay/Hrabia Revay, Veliteľ hajdúchov/Przywódca hajduków, Jánošík/Janosik	**Rudo Kratochvil**
Otec/Ojciec, Hajdúch/Hajduk, Drotár/Druciarz, Jánošík/Janosik, Bubeník/Dobosz	**Miloš Kusenda**
Pôrodná babica/Akuszerka, Víla/Rusałka, Žena/Kobieta, Zapisovateľka/ Protokolantka	**Agáta Solčianska/Alena Pajtinková (a.h/gość.)**
Matka, Víla/Rusałka, Žena/Kobieta	**Katarína Petrusová**
Krstný otec/Ojciec chrzestny, Kupec/Kupiec, Jánošík/Janosik, Hajdúch/Hajduk, Principál/Pryncypał	**Roman Valkovič**
Farár/Proboszcz, Hajdúch/Hajduk, Jánošík/Janosik, Sudca/Sędzia	**Milan Vojtela**

Inšpícia a rekvizity/Inspicjent i rekwizyty	**Rúth Bánovská**
Svetlo/Światło	**Ivan Vnuk**
Javisková technika/Obsługa techniczna sceny	**Zdenek Miko**
Scénu vyrobili dielne divadla Drak /Scenę wykonały pracownie teatru Drak	
Kostýmy, bábky a rekvizity vyrobili dielne Starého divadla Karola Spišáka v Nitre /Kostiumy, lalki i rekwizyty wykonały pracownie Starego teatru Karola Spišáka w Nitrze:	**Editka Cintulová, Tatiana Medzayová, Helenka Vavroušková a Karol Ďurač**

Premiera 14.04.2010

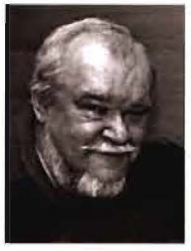

JOZEF MOKOŠ

Básnik, dramatik, divadelní pedagog. V letech 1958--1962 vystudoval loutkoherectví a dramaturgii loutkového divadla na DAMU v Praze. Od roku 1962 byl členem souboru Krajského loutkového divadla v Banské Bystrici. Působil zde na různých pozicích: 1971-1973 dramaturg, 1973-1978 umělecký šéf, 1978-1981 ředitel. V letech 1981-1992 působil jako dramaturg Poetického souboru Nové scény a umělecký šéf Státního loutkového divadla v Bratislavě.

Jozef Mokoš píše básně, dramata a divadelní scenáře. Vydal poému „Praskání krve" (1962), sbírku „Podzimní litánie" (1969) a 16 her pro loutkové divadlo ve sbírce „Zahrejte si s nami" (1982).

Poeta, dramaturg, nauczyciel. W latach 1958-1962 studiował aktorstwo lalkowe i dramaturgię teatru lalek w DAMU w Pradze. Od 1962 r. był członkiem zespołu Wojewódzkiego Teatru Lalek w Bańskiej Bystrzycy, w którym w latach 1971-1973 pracował jako kierownik literacki, w latach 1973-1978 jako kierownik artystyczny, a w okresie 1978-1981 pełnił funkcję dyrektora tego teatru. W latach 1981-1992 był kierownikiem literackim Zespołu Poetyckiego Nowej Sceny oraz kierownikiem artystycznym Państwowego Teatru Lalek w Bratysławie.

Jozef Mokoš jest autorem wierszy, dramatów i scenariuszy teatralnych. Wydał poemat „Pękanie krwi" (1962), zbiór wierszy pt. „Jesienna litania" (1969) oraz 16 sztuk dla teatru lalkowego w tomie „Zabawcie się z nami" (1982).

Básnik, dramatik, divadelný pedagóg. V rokoch 1958--1962 vyštudoval bábkoherectvo a dramaturgiu bábkového divadla na DAMU v Prahe. Od roku 1962 bol členom súboru Krajského bábkového divadla v Banskej Bystrici. Pôsobil tu na rôznych pozíciách: 1971-1973 dramaturg, 1973-1978 umelecký šéf, 1978-1981 riaditeľ. V rokoch 1981-1992 pôsobil ako dramaturg Poetického súboru Novej scény a umelecký šéf Štátneho bábkového divadla v Bratislave.

Jozef Mokoš píše básne, drámy a divadelné scenáre. Vydal poému „Práskanie krvi" (1962), zbierku „Jesenné litánie" (1969) a 16 hier pre bábkové divadlo v zbierke „Zahrajte sa s nami" (1982).

ONDREJ SPIŠÁK

Režisér, herec a ředitel Starého divadla karola Spišáka v Nitře. Absolvoval obor režie a dramaturgie na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU v Praze. Vysokoškolské studium ukončil v roce 1986 legendární inscenací na téma Jánošík s názvem „Dżezinbed" podle literární předlohy E. Brylla „Na skle malované"

V letech 1988-1989 působil jako režisér Loutkového divadla v Žilině. V letech 1990-1992 se jako režisér Státního loutkového divadla v Bratislavě proslavil svojí inscenací o Kryštofu Kolumbovi s názvem „Objevení Ameriky" (1991).

Od roku 1993 je natrvalo svázán se Starým divadlem Karola Spišáka v Nitře. Současně spolupracuje i s dalšími loutkovými a činoherními divadly na Slovensku, v Čechách a v Polsku. Úspěšně přenáší na jeviště velká díla světové literatury. Jeho inscenace se vyznačují divadelní hravostí a inspirované bujnou dětskou fantazií. Podle tohoto přístupu vzniklo mnoho významných inscenací, které získaly řadu ocenění. Např. „Džangel Buk", „Kniha džungle" (Bábkove divadlo Nitra, 1994), „Kmotra smrt a zázračný lékař" (Staré divadlo Karola Spišáka v Nitře, 2007), „Robinson Crusoe" (Teatr Lalka ve Varšavě, 1994), „Gulivér" (Bialostocké loutkové divadlo, 1996), „Cesta do středu země" (Teatr Lalka, 1997), „Don Kichot" (divadlo Baj Pomorski v Toruni, 1998), „Odyssea" (Teatr Lalka, 1999), „Buratino" (Teatr Lalka, 2004) a dramatizace povídek J.R.R. Tolkiena s názvem „Hobit nebo o hobitu Bilbovi, největším z rodu Baginsov" (Staré divadlo Karola Spišáka v Nitře, 2004).

V roce 1990 společně s výtvarníkem a scénografem Františkem Liptákem založil „světem putující divadlo" s názvem Teatro Tatro, jehož herecký soubor tvoří osobnosti obou Nitranských divadel. Zde vznikly jeho velkolepé inscenace „Prorok Ilja" od T. Slobodzianka a „Bianka Braselli, dáma s dvoma hlavami" od J. Weisse. Hrají se pod starým sešívaným stanem, který vytváří autentický prostor v němž se jejich námět a děj organicky prolíná.

V září 2007 se Ondrej Spišák stal ředitelem Starého divadla Karola Spišáka v Nitře.

Reżyser, aktor i dyrektor Starego Teatru Karola Spišáka w Nitrze. Absolwent Wydziału Aternatywnego i Lalkowego Teatru, kierunek reżyseria i dramaturgia, DAMU w Pradze. Studia ukończył w 1986 r. legendarnym przedstawieniem o Janosiku zatytułowanym „Dżezinbed" wg śpiewogry E. Brylla „Na szkle malowane"

W latach 1988-1989 był reżyserem Lalkowego Teatru w Żylinie, a w latach 1990-1992 reżyserem Bratysławskiego Teatru Lalek, gdzie zrealizował słynne przedstawienie o Krzysztofie Kolumbie pt. „Odkrycie Ameryki" (1991).

Od 1993 r. jest na stałe związany ze Starym Teatrem Karola Spišáka w Nitrze. Równocześnie współpracuje z innymi teatrami lalkowymi i dramatycznymi na Słowacji, w Czechach i Polsce. Z sukcesem przenosi na scenę wielkie utwory epiki światowej, stosując konwencję teatralnej gry, wyprowadzonej z pełnej fantazji dziecięcej zabawy. Tak zrealizował wielokrotnie nagradzane spektakle, m.in. „Księga dżungli" (Lalkowy Teatr w Nitrze, 1994), „Kuma śmierć i lekarz czarodziej" (Stary Teatr Karola Spišáka w Nitrze, 2007), „Robinson Crusoe" (Teatr Lalka w Warszawie, 1994), „Guliwer" (Białostocki Teatr Lalek, 1996), „Wyprawa do wnętrza ziemi" (Teatr Lalka, 1997), „Don Kichot" (Teatr Baj Pomorski w Toruniu, 1998), „Odyseja" (Teatr Lalka, 1999), „Buratino" (Teatr Lalka, 2004) i opowieści J.R.R. Tolkiena pod tytułem „Hobbit albo o hobbicie Bilbo, największym z rodu Bagginsów" (Stary Teatr Karola Spišáka w Nitrze, 2007).

W 1990 r. wraz ze scenografem Františkiem Liptákiem oraz grupą aktorów obu teatrów z Nitry założył Teatro Tatro podróżujące po świecie, m.in. z „Prorokiem Illią" Tadeusza Słobodzianka i „Bianką Braselli, damą dwugłową" J. Weissa - wielkimi spektaklami granymi w autentycznej przestrzeni namiotu, stanowiącego organiczne terytorium fabuły i akcji prezentowanych w nim przedstawień.

We wrześniu 2007 Ondrej Spišák objął funkcję dyrektora Starego Teatru Karola Spišáka w Nitrze.

Režisér, herec a riaditeľ Starého divadla Karola Spišáka v Nitre. Absolvoval odbor réžie a dramaturgie na Katedre Alternatívneho a bábkového divadla DAMU v Prahe. Vysokoškolské štúdium ukončil v roku 1986 legendárnou insecnáciou na tému Jánošík pod názvom „Dżezinbed" podľa literárnej predlohy E.Brylla „Na skle maľované"

V rokoch 1988-1989 pôsobil ako režisér Bábkového divadla Žilina. V rokoch 1990-1992 sa ako režisér Štátneho bábkového divadla v Bratislave preslávil svojou inscenáciou o Krištofovi Kolumbovi pod názvom „Objavenie Ameriky"(1991).

Od roku 1993 je zviazaný so Starým divadlom Karola Spišáka v Nitre. Súčasne spolupracuje aj s ďalšími bábkovým a činohernými divadlami na Slovensku, v Čechách a Poľsku. Úspešne prenáša na javisko veľké diela svetovej literatúry. Jeho inscenácie sa vyznačujú divadelnou hravosťou a inšpirované sú bujnou detskou fantáziou.

Na základe tohto prístupu vzniklo množstvo významných inscenácií, ktoré získali množstvo ocenení: napr. „Kmotra Smrť a zázračný lekár" (Staré divadlo Karola Spišáka v Nitre, 2007), „Robinson Crusoe" (Teatr Lalka vo Varšave, 1994), „Gulivér" (Bialostocké bábkové

divadlo, 1996), „Cesta do stredu zeme" (Teatr Lalka, 1997), „Don Kichot" (divadlo Baj Pomorski v Toruni, 1998), „Odyssea" (Teatr Lalka, 1999), „Buratino" (Teatr Lalka, 2004) a dramatizácia poviedok J. R.R. Tolkiena pod názvom „Hobit, alebo o hobitovi Bilbovi, najväčšom z rodu Baginsov" (Staré divadlo Karola Spišáka v Nitre, 2004).

V roku 1990 spoločne s výtvarníkom a scénografom Františkom Liptákom založil „svetom putujúce divadlo" Teatro Tatro, ktorého herecký súbor tvoria osobnosti oboch nitrianskych divadiel. Tu vznikli jeho veľkolepé inscenácie „Prorok Ilja" od T. Slobodzianka a „Bianka Braselli, dáma s dvoma hlavami" od J. Weissa. Hrajú sa pod starým zošívaným stanom, ktorý vytvára autentický priestor, s ktorým sa ich námet a dej organicky prelína.

V septembri 2007 sa Ondrej Spišák stal riaditeľom Starého divadla Karola Spišáka v Nitre.

SZILÁRD BORÁROS

Divadelní scénograf. Absolvent DAMU v Praze (1992), obor loutkářská scénografie V roce 1992 byl na stáži ve Švédském divadelním ústavu ve Stockholmu. V roce 1992 se stal vedoucím dílen loutkového divadla Ciróka v Maďarském Kecskemétu a také pedagogem Střední uměleckoprůmyslové školy v Praze. V letech 1998-2004 spoluzaložil pouliční divadlo Maskarás. Až do roku 2004 v něm působil jako herec, výtvarník a spoluautor scénářů. V letech 1995--2005 působil v souboru pouličního divadla Continuo z Jihočeských Malovic. V letech 2005-2008 pracoval jako šéf výpravy loutkového divadla Griff v maďarském Zalaegerszegu.

Od roku 1992 realizuje Szilárd Boráros různé scénografické projekty a působí jako technologický poradce v oblasti produkce a výroby divadelní scénografie. Jako loutkářský scénograf a výtvarník spolupracuje s českými, slovenskými, maďarskými a polskými divadly.

Scenograf. Absolwent DAMU w Pradze (1992), gdzie studiował scenografię teatru lalek. W 1992 r. odbył staż w Szwedzkim Instytucie Teatralnym w Sztokholmie. W tym samym roku został szefem warsztatów w teatrze lalek Ciróka w Kecskemét oraz nauczycielem w Średniej Szkole Rzemiosła Artystycznego w Pradze. W latach 1998-2004 był jednym z twórców ulicznego teatru Maskarás - aktorem, scenografem i współautorem scenariuszy. W latach 1995-2005 był członkiem zespołu ulicznego teatru Continuo w Malovicach, w Południowych Czechach, a w latach 2005-2008 był głównym scenografem teatru lalkowego Griff w Zalaegerszegu (Węgry).

Szilárd Barbáros od 1992 r. jest realizatorem różnych projektów scenograficznych i działa jako doradca ds. technologicznych w dziedzinie produkcji scenografii.

Jako scenograf teatru lalek współpracuje ze scenami czeskimi, słowackimi, węgierskimi i polskimi.

Divadelný scénograf. Absolvent DAMU v Prahe (1992), odbor bábkarskej scénografie. V roku 1992 bol na stáži vo Švédskom divadelnom ústave v Stockholme. V roku 1992 sa stal vedúcim dielní bábkového divadla Ciróka v Maďarskom Kecskeméte a tiež pedagógom Strednej umeleckopriemyselnej školy v Prahe. V rokoch 1998-2004 bol spoluzakladateľom pouličného divadla Maskarás. Až do roku 2004 v ňom pôsobil ako herec, výtvarník a spoluautor scenárov. V rokoch 1995-2005 pôsobil v súbore pouličného divadla Continuo z Juhočeských Malovíc. V rokoch 2005-2008 pracoval ako šéf výpravy bábkového divadla Griff v Maďarskom Zalaegerszegu.

Od roku 1992 realizuje Szilárd Boráros rôzne scénografické projekty a pôsobí ako technologický poradca v oblasti produkcie a výroby divadelnej scénografie. Ako bábkarský scénograf a výtvarník spolupracuje s českými, slovenskými, maďarskými a poľskými divadlami.

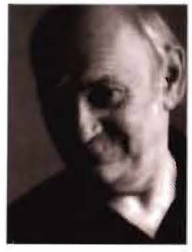

EUGEN GNOTH

Hudební skladatel, klavírista a korepetitor. Absolvoval Vysokou pedagogickou školu. Již dlouhá léta spolupracuje s divadly v Nitře: Divadlem Andreja Bagára a Starým divadlem Karola Spišáka. Za svoji hudbu k inscenacím „Zhavraněli bratři" (1989), „Koncert" (1991) a „Alenka v říši divů" (1993) byl mnohokrát oceněn.

Eugen Gnoth je zakladatel Nitranského jazzového kvarteta, E.G.O. Kvinteta a Trio. S těmito formacemi koncertoval v Německu, Francii, Rakousku, Rusku, Čechách, Velké Británii a v Maďarsku.

Kompozytor, muzyk, akompaniator i korepetytor muzyczny. Absolwent Wyższej Szkoły Pedagogicznej. Od wielu lat współpracuje z teatrami w Nitrze: Teatrem Andreja Bagára i Starym Teatrem Karola Spišáka. Jego muzyka do spektakli – „Bracia zamienieni w gawrony" (1989), „Koncert" (1991) i „Alicja w krainie czarów" (1993) - była wielokrotnie nagradzana.

Eugen Gnoth jest założycielem Nitrzańskiego Kwartetu Jazzowego, E.G.O. Kwintetu i Trio, z którymi koncertował w Niemczech, Francji, Austrii, Rosji, Czechach, Wielkiej Brytanii i na Węgrzech.

Hudobný skladateľ, klavirista a korepetitor. Absolvoval Vysokú pedagogickú školu. Už dlhé roky spolupracuje s divadlami v Nitre: Divadlom Andreja Bagára a Starým divadlom Karola Spišáka. Za svoju hudbu k inscenácii „Zhavranelí bratia" (1989), „Koncert" (1991) a „Alenka v ríši divov" (1993) bol veľakrát ocenený.

Eugen Gnoth je zakladateľom jazzového kvarteta, E.G.O. Kvinteta a Trio. S týmito formáciami koncertoval v Nemecku, Francúzsku, Rakúsku, Rusku, Čechách, Veľkej Británii a v Maďarsku.

VERONIKA GABČÍKOVÁ

Dramaturg. Vystudovala divadelní umění a vědu na Činoherní a loutkové fakultě VŠMU v Bratislavě. V letech 1986--1998 působila jako herečka v Divadle pro děti a mládež Maják v Žilině. V letech 1992-1994 pracovala jako dramaturgyně v Divadle Andreja Bagára v Nitře. V letech 1992-1995 se podílela na organizaci Mezinárodního festivalu Divadelní Nitra jako členka dramaturgické rady festivalu a redaktorka bulletinu a festivalového deníku. Od roku 1994 působí jako dramaturgyně Starého divadla Karola Spišáka v Nitře, a od roku 2004 je i šéfkou uměleckého souboru tohoto divadla.

Kierownik literacki. Studiowała Sztukę Teatralną i Wiedzę o Teatrze na Wydziale Teatralnym i Lalkarskim VŠMU w Bratysławie. W latach 1986-1988 była aktorką w Teatrze dla Dzieci i Młodzieży Maják (Latarnia Morska) w Żylinie. W latach 1992-1994 pełniła funkcję kierownika literackiego w Teatrze Andreja Bagára w Nitrze. Współpracowała przy organizacji Międzynarodowego Festiwalu Teatralna Nitra jako członek Rady Dramaturgicznej festiwalu oraz redaktor wydawnictw festiwalowych (1992-1995). Od 1994 r. jest kierownikiem literackim Starego Teatru im. Karola Spišáka w Nitrze. Od 2004 r. pełni również funkcję kierownika zespołu artystycznego w tym teatrze.

Dramaturg. Študovala na Činohernej a bábkovej fakulte VŠMU v Bratislave, obor divadelné umenie a veda. V rokoch 1986-1988 pôsobila ako herečka v Divadle pre deti a mládež Maják v Žiline. V rokoch 1992-1994 pracovala ako interný dramaturg Divadla Andreja Bagára v Nitre. V rokoch 1992-1995 spolupracovala na organizácii Medzinárodného festivalu Divadelná Nitra ako členka dramaturgickej rady festivalu, redaktorka bulletinu a festivalového dennika. Od roku 1994 je dramaturgičkou Starého divadla Karola Spišáka v Nitre, a od roku 2004 aj šéfkou umeleckého súboru tohto divadla.

Redakce | Redakcja | Redakcia	Joanna Rogacka (vedoucí redaktorka | redaktor prowadzący | vedúci redaktorka) Veronika Gabčíková, Jakub Krofta
Grafický návrh | Projekt graficzny | Grafický návrh	Maria Bukowska / Studio Temperówka www.temperowka.pl
Obálka | Okładka | Obálka Návrh plakátu | Projekt plakatu | Návrh plagátu	Stasys Eidrigevicius
Autorzy zdjęć | Fotografie	Jakub Krofta, Bartek Warzecha, Juraj Shramek, Federico Caponi
Překlad do češtiny a slovenštiny Przekład na j. czeski, j. słowacki Preklad do češtiny a slovenčiny	Irena Sikora-Chmielewska
Korektura | Korekta | Korektúra	Elżbieta Cichy
Tisk | Druk | Tlač	Tonprint

Organizatorzy

DRAK

teatr lalka

Staré divadlo Karola Spišáka v Nitre

Mecenasi

MIASTO STOŁECZNE WARSZAWA

Nitriansky samosprávny kraj

Współfinansujący

MINISTERSTVO KULTURY

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

MINISTERSTVO KULTURY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Patroni medialni

RADIO VOX FM

gazeta

sens

czasdzieci.pl

zwierciadło

KANDYDAT 2016 WARSZAWA EUROPEJSKA STOLICA KULTURY

zakochaj się w Warszawie

ZE
Instytutu Teatralnego